

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 1920, sp. zn. Kr II 7/20

Číslo: 171/1920

Právní věta:

Úřední orgány jsou účastny zvýšené ochrany zákonné jen tehdy, vyvíjejí-li úřední činnost v území, na něž vztahuje se pravomoc jejich úřadu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 07.09.1919

Spisová značka: Kr II 7/20

Číslo rozhodnutí: 171

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných Aloisie T., Josefy T. a Aloisa T. do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 29.11.1919, pokud jím uznání byli vinnými zločinem veřejného násilí ve smyslu § 81 tr. z. a přestupkem § 312 tr. z., zrušil v odpor vzatý rozsudek a odkázal věc v tomto objemu zpět k soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Zmateční stížnosti obžalovaných nelze zjevně upřít oprávnění. Činy, pro něž obžalovaní odsouzeni byli, spáchány byly dle zjištění rozsudku první stolice na policejním agentu Arnoštu H., přestupek dle § 312 tr. z. i na policejním agentu Pavlu T., kteří dle rozsudečného výroku byli u výkonu své služby. Zmateční stížnost vytýká rozsudku nepřesnost již v tom směru, že bylo uznáno, jakoby jmenovaní policejní agenti byli v čas činu bývali u výkonu své služby, ač dle skutkových zjištění prováděli udělený jim příkaz vrchnostenský. Že se zmateční stížnost právem dovolává toho, by v tom směru přesně bylo rozeznáváno, bylo patrné již z toho, že rozsudek sám, ač ve svém výroku - ve shodě se spisem obžalovacím - mluví o výkonu služby, v důvodech naopak opětovně uvádí, že policejní agenti jednali na základě úředního (vrchnostenského) příkazu jim jich nadřízeným úřadem, policejním vedením v Krňově uděleného, a jimi v kritickou dobu prováděného. Zmateční stížnost dovozuje dále že policejní vedení krňovské nemělo práva posílati policejní agenty za účelem provedení domovní prohlídky do Larišova, tedy do obce ležící mimo jeho úřední obvod a že také policejní agenti

odebravše se k tomu cíli do Larišova, překročili obor své působnosti. Stanovisko toto označiti dlužno za správné, jsou-li jmenovaní policejní agenti obecními zřizenci města Krňova, a předpokládajíc dále, že tu nebylo v daném případě podmínek, za nichž by bylo i městské policejní vedení krňovské oprávněno bývalo udělití svým zřizencům příkaz, by předsevzali úřední jednání mimo území obce, na něž se jeho pravomoc vztahovala, nebo za nichž by i policejní agenti sami byli směli svoji úřední činnost přenést za hranice místního obvodu, na který jich úřední činnost jinak byla odkázána. Jeť nepochybně, že stejně jako je tomu i ohledně jiných úřadů a úředních orgánů, také úřady a úřední orgány obecní, pověřené ochranou veřejné bezpečnosti a prováděním místní policie, jsou, nehledíc k případům výjimečným, oprávněny tuto svou činnost zásadně vyvíjeti pouze na území vlastní obce. Pouze tehdy lze o nich říci, že jednají a jen tehdy jsou účastnými zvýšené ochrany zákonné, propůjčované jim ustanoveními §§ 68, 81 a 312 tr. z. Rozsudek je v tom směru kusý, zjišťuje o Arnoštu H. a Pavlu T. pouze, že jsou policejními agenty, podřízenými policejnímu vedení v Krnově, naproti tomu není v rozsudku nikde zjištěno a nevychází spolehlivě na jevo ani ze skutkového materiálu, rozsudku za základ sloužícího, je-li toto policejní vedení městským úřadem krňovským či snad úřadem státním, jehož úřední oblast by po případě mohla objímati území rozsáhlejší než teritoriu% m městské obce krňovské, do níž by tedy mohla snad náležeti také obec Larišov. Proto zůstala též za řízení trestního nepovšimnuta otázka, kterou se také rozsudek naprosto nezabývá, nebyly-li v tomto případě dány snad podmínky, za nichž by i obecní orgánové bezpečnostní oprávnění byli předsebráti úřední jednání i mimo území vlastní obce, jako ku př. nebezpečí v prodlení (viz §§ 175, 177 a hlavně 415 tr. ř.). Rozsudek první stolice sdílí shora vytčené stanovisko aspoň potud, pokud uvádí, že na úředním jednání bylo jimi předsevzato na území, ležícím mimo obvod policejního vedení krňovského, to prý proto ne, poněvadž prý policejní agenti vyrozuměním a přibráním orgánu larišovské místní policie, totiž obecního radního P., prokázali své oprávnění ku převzetí onoho úředního jednání. Stanovisko toto mohlo by býti správným, kdyby bylo - nehledíc k ostatním shora dotčeným předpokladům - zjištěno bývalo, že obecní radní Emil P., který policejními agenty v této své úřední hodnosti k domovní prohlídce přibrán byl, je opravdu náležitým způsobem pověřen obstaráváním funkcí místní policie v obci Larišově. Zjištění, že je obecním radním, v tom směru nestačí a to tím méně, když se ve zmatečnící stížnosti uvádí, že Larišov patří k politické obci Býkovu, kde také bydlí starosta obce, kdežto P. je pouze obecním radním a nemá práva, obstarávati funkce místní policie, vyhrazené dle obecního zřízení starostovi obce. Poněvadž není zjištěno, že by byl radní P. ať už trvale snad jako policejní komisař pro místní obec Larišov pověřen nebo od obecního starosty k předsevzetí určitých úkonů místní policie a jmenovitě snad k intervenci při domovní prohlídce u obžalovaných zmocněn býval, nelze ani o Emilu P. bezpodmínečně tvrditi, že by byl mohl svou přítomností dodatí výkonům policejních agentů rázu úředního a učiniti je takto účastnými zákonné ochrany ve smyslu §§ 68, 81, 312 tr. z.